

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24337/2023
01.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Станковић, председника већа, Радославе Мађаров, Бранке Дражић, Бранислава Босиљковића и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Миодраг Јанковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства, Привредни суд у Београду коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гжрр1 196/23 од 27.04.2023. године, у седници већа одржаној дана 01.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 196/23 од 27.04.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 196/23 од 27.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду Прр1 70/22 од 08.02.2023. године, првим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да због повреде права на суђење у разумном року тужиљи на име накнаде имовинске штете исплати износ од 2.072,62 динара са законском затезном каматом од 03.02.2022. године до исплате. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено обавезивање тужене да тужиљи на износ досуђен првим ставом изреке законску затезну камату исплати за период од 04.01.2002. године до 02.02.2022. године. Трећим ставом изреке обавезана је тужена да тужиљи накнади парничне трошкове у износу до 45.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Четвртим ставом изреке одбијен је као неоснован захтев тужиље за увећање трошкова поступка за 20% на име уласка пуномоћника у режим ПДВ.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр1 196/23 од 27.04.2023. године, првим ставом изреке, одбијене су као неоснована жалбе парничних странака и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду Прр1 70/22 од 08.02.2023. године. Другим ставом изреке одбијени су као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију против усвајајућег дела, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као посебној по члану 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, или ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијаном пресудом одлучено је о одговорности државе за штету због изосталог намирења потраживања тужиле из радног односа у поступку стечаја над њеним послодавцем „Беобанком“ АД Београд, који је отворен дана 03. јануара 2002. године. Пресудом је утврђено да је капитал послодавца тужиле био под котролом државе, пошто је једини акционар ове банке била Агенција за осигурање депозита, при чему је повреда права тужиле на суђење у разумном року у поступку стечаја утврђено правноснажним решењем надлежног суда од 20.09.2021. године.

Имајући у виду садржину пружене заштите, чињеницу да је тужила у току поступка захтевала исплату накнаде у висини разлике у исплати зараде, утврђене у стечајном поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване пресудом нижестепених судова, Врховни суд је оценио да не постоји ни један од законом предвиђених разлога за одлучивање о посебној ревизији. Наиме, због значаја питања за судску праксу закључком донетим на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 27. септембра 2019. године одлучено је под којим условима Република Србија одговара за материјалну штету због изосталог намирења потраживања запослених из радног односа, а у конкретном случају побијана одлука донета је у свему у складу са овим закључком.

Из изнетих разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизије није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде материјалне штете поднета је дана 03.02.2022. године, вредност предмета спора је 2.072,62 динара и поступак је вођен по правилима о споровима мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, одлука у ставу другом изреке донета је на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Станковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић